

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90

En Sørge-Vise om sex Mandes Forlis.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaanden.

Som Efyggen vinder Livet bort, Tung er den Bei vi
træde, Vor Ungdoms farre Vaar er kort, Ustadig al vor
Glæde; Alt spirer, modnes og forgaar; Syv Gange Ti er
Støvets Aar, Dg sjelden, sjelden flere.

2. Det maa vi nu erfare og, I disse Sorgens Dage,
At der er Sandhed i hvert Ord, Som Gud i Skriften siger:
At Gøi og Lav, ja Stor og Smaa, Naar han med kraftig
Almagts Haand, Vil Alt tilbage kalde.

3. Saa kommer hid nu Hver og En, Med eders Nøst
tillige, Dg synger denne Sorgesang Vi har for eder skrevet,
Hvorledes det dem hendet har, I deres gamle Dage her,
Som Gud, saa sfer Altsammen.

4. I Ibstads Præstegjeld de bor, Med deres Børn
og Bønner, Dg glad og rolig levede; Thi hvert et Trin
de gjorde Bar Børnevrimlen om hver Sti, Dg altid liflig
de jo sang I hundred' Melodier.

5. De dem opdrog i Ungdoms Aar, Til Mandens
Sjønne Alder, Ja elsked' Gud og Næsten vel, De altid
vilde gjøre, Saavel og Fædrelandets Gavn, I Et og Alt
opfyldte lod, Dg elsket var af Alle.

V box 16:475

6. Nu ved Enhver som kjender ret De Finmark's fol-
de Strande, Og Fiskeriet som her er Gjer hver Mand
Mod i Sinde, Naar alt gaar godt i Vind og Veir, De
siger alle Farer Trods, Vor Gud han os bevarer.

7. I Attenhundred' otogsexti Vi den Tid monne skri-
ve, Paa Hosten sent en Stund før Jul, De paa Sildfiske
reiste, Fem Mile bort fra Hjemmet kjær, Og Kursen lystig
satte hen, Til Havnen snart at lande.

8. Af Fjordens bedste Mand de sex, Vi den Tid
monne kjende, Tilsammen var ud paa en Baad, For Fiske
bedst at drive, Det var og sandt de gjorde og Hvad deres
Plikt nu dem stod for, Saa Alle dem beundred'.

9. I Overflod en Uges Tid, De gik paa Land mon
trække; Men se hvor Alting er omfons Naar Lykken sig
forandrer, En Aften sent de skal paa Land, Med Baaden
fuldt til Ripens Mand Af Havets rige Gaver.

10. Og som de ind i Havnen kom I denne Lyffens
Time, Et Uveir af Nordvest faldt paa Med Sne og Ha-
gelbyger, De satte Seil men ingen Tid For luvert's Rip
med Seilet gif, Og Baaden overende.

11. En Tid hengik nok før de kom, Den kan jeg ei
beskrive, Paa Baadens Kjøl som vender op Og her saa
maa de sidde, Fra Kloffen ni til Kloffen tre, Men saa for-
svandt i Havets Dyb, Thi ingen Hjalp var mulig.

12. Her laag de nu i Fred og Ro Til ud mod Vint-
se-Tider, Da nogle Mand der hjemme fra Dem trækket

op med Angler, Men fandt blot fem af disse sex, Den an-
den blev paa Havets Bund Af Drømene bevarer.

13. Af disse sex som Heden soer, Var tre nu først
at nævne, Tilhørte tre fuldstændig Mand Som da paa
Hesberg bode, Og var dets eneste Søner da Desuden
mange Piger sjon, I Landets Rang fremtræde.

14. De andre tre som er igjen, Kan ei saa jamret væ-
re, Naar desuden en Enke kjær Og saa en Son der havde
Ja ogsaa En til Spes han soer, I Middelhav' gif overbord,
Alt under samme Tider.

15. O har du som nu synger her Forstand paa Sorg
og Glæde, Saa maa nu vist i denne Stund En Tanke i
dig roes, Over de stakkels Menneker Som er igjen tilbage
her, Redtrykt i Sorgens Dale.

16. Den Sorg og Jammer der fandt Sted Da dette
som tilsyne, Var stor, ja større end du tror Over de stak-
kels Døde, Dem her saa bradt i Ungdoms Tid Bortgif
fra alle sine her, Til evig, evig Glæde.

17. Ja ogsaa her de Piger smaa Som haver Hjerte,
bundet, De fik og med en Sorgens Skaal Der var ei let
at tomme, Ja Rosers Kinder snart blev bleg Og Ungdoms
Blomster snart forsvandt, Som Duq for Morgen-Solen.

18. Og hvort et Skridt paa Fremtids-Vei De gamle
som de unge, Gjør Tanker om det skede her Til tunge,
tunge Dage, Indtil vor Gud dem kalder bort Til de som
før er døde hen, For Veien at berede.

19. Lær her af alle og enhver At ei paa Livet stole,
Dg staar du trykt i denne Stund Maasse du snart kan falde,
For Jngen ved sin sidste Stund, Vel den som altid er be-
red, Dg glad herfra kan ile.

20. Vi Lidet her kan hjælpe dem Men til vor Gud
vi raaber, At han vil med sin Almagts-Haand Dem Trøst
og Hjælp tilsende, Saalange som de lever her, Dg naar
ei længer Livet er, De op til Dig kan drage

21. O kunde vi ret idelig Ved Dig vor Jesum hænge,
Saa fik vi Trøst i Modgangs Tid Dg Hjælp i hver en
Fare, Som her paa Jorden truer hver Der udi Synden
flugt gaar frem, Sin egen Bei at raade.

22. Men herligt Haab vi trostes ved, Et Haab som
ei kan svige; For Sjelen er en Evighed I Guds vor Fa-
ders Rige. Dg Legemet som lægges hen Fremgaar engang
til Liv igjen, Ved Jesu Kristi Naade.

Tromsø. Tilkjøbs hos M. Urdal. U. a.

G. Kjeldseths Bogtrykkeri.